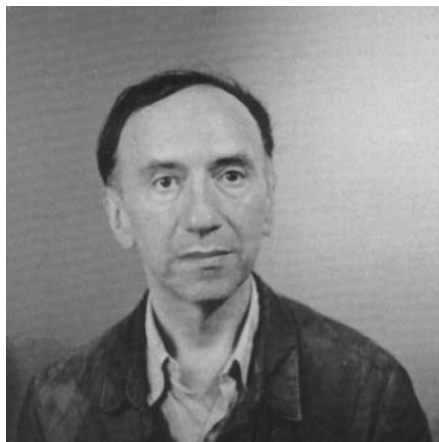

Милан Јелић

ЈЕЛИСАВЕТИНИ
ЉУБАВНИ ЈАДИ
ЗБОГ МОЛЕРА

Комедија у два чина

МИЛАН ЈЕЛИЋ, драмски писац, сценариста и редитељ на филму и телевизији, дипломирао је Факултет драмских уметности на одсеку Драматургије. Живи и ради у Београду. Добитник је више југословенских и међународних награда.

Прва драма *Сећање на Албинионија* изведена је у Академском позоришту у Београду, а драме *Ванцаге* и *Хоћу да будем кромџир* у позоришту „Сусрет”. Првонаграђена драма на конкурс листе „Младост” *Јелисаветини љубавни јади због молера* постављена је на репертоар Атељеа 212 (одиграна 100 пута).

Као режисер кратких и дугометражних филмова познат је по делима: *Бубашинџер*, *Тиџар*, *Рад на одређено време*, *Недељни ручак*, *Чудна ноћ*. Сценариста је награђеног филма за сценарио у Врњачкој Бањи *Још овај њуј* и косценарист такође првонаграђеног филма *Љубавни животи Будимира Трајковића*.

Милан ЈЕЛИЋ

ЈЕЛИСАВЕТИНИ ЉУБАВНИ ЈАДИ
ЗБОГ МОЛЕРА
Комедија у два чина

ЛИЦА

ЈЕЛИСАВЕТА

МИЛОВАН

ДАРА ОПАЈДАРА

ЧИЧА

ВЕЛИНКА

ЗОРА

МИЛИЈА, продавац

МАЈКА МИЛОВАНОВА

ДЕКОР: Собичак неке бараке. Кревет прекривен шареницом, лавор и бокал, шпорет на дрва, машина за шивење и две шамлице. Икона, кандило. На малом прозорчету завеса од цица на туфне.

 ПРВИ ЧИН

ЈЕЛИСАВЕТА: Будим се из сна. Трачак Сунца ми бије право у граорасте очи. Дан као и сваки други дан. Прилазим прозору и гледам у двориште. Канте за ђубре су још на свом месту, само су нешто пуније него што су синоћ биле. Увек су тамо док их ђубретари не помере за неколико корака лево или десно. Брката комшиница је већ прострла своје рубље на прљавом конопцу.

МИЛОВАН: Дан као сваки други дан, а ипак изгледа да није. Јелисавета скида папилотне пред огледалом. Коса јој је слаба и не хвата добро. Жртвовала се и папилотне су је жуљале целе ноћи да би данас лепо изгледала. Али коса је остала као и увек – права.

ЈЕЛИСАВЕТА: Као ђогат сам –

Мисли Јелисаветина и просијна бајашу воду из бокала. Да би дошла до чесме у дворишту потребно јој је око двадесет корака. Она их прелази са лакоћом својствене једној олињалој мачки.

МИЛОВАН: Кад смо већ код мачака, оне се већ мувају око Јелисаветиних ногу. Из очију им вири цигерица. Јелисавета их баш не подноси али је често у дворишту са њима. У ствари воли мачке, али да их гледа. Плаши се и гади мачјих длака јер је некад давно чула да се може од њих и заразити.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ако мачја длака доспе у плућа или јетру добија се неизлечива болест – ехинококус.

Тако је чула и мачке су јој се огадиле. Једном приликом је видела у једном диспанзеру, кад су јој вадиле крв из срца, слике различитих органа. Сад јој се мачке мувају око ногу. Шутнула би их али не може. Данас је сасвим другачији дан.

МИЛОВАН: Комшинице, лепо изгледате данас.

Добацује јој жгољави молер избацујући једну црну мачку из куће.

ЈЕЛИСАВЕТА: Како и не би, данас ми је рођендан.

МИЛОВАН: Честитам, честитам... То се не догађа сваки дан.

Молер јој заводнички прилази и суче брчиће.

ЈЕЛИСАВЕТА: Људи се и не рађају сваки дан.

Луија Јелисаветиа неке фразе које је прочитала у бабином сйоменару. Врло често их наопако употреби.

МИЛОВАН: Честитам, честитам...

Молер је обујми око сџрука и неком зачуђујућом снагом за њо жгољаво њело приписну себи.

Јелисаветиа се као брани, а у сџвари јој мило њио се молер мува око ње. Он је чак и њољубио. Могао би да ѡере зубе “Хиџијом” мисли Јелисаветиа и удаљи се од њега.

Она узима своју канију и ѡлази најраг у кућу. Молер иде за њом.

МИЛОВАН: Честитам, честитам...

Понавља молер и ѡмамно иде за Јелисаветином сукњом.

Јелисаветиа улази у свој собичак и заџвара враџа молеру испред носа. Јамачно је бесан, али ѡија му она може. Хџела би да се умије и ѡодмије. Ради у ѡодневној смени. Пакује суве ѡљиве у једној ѡолу ѡривајној мануфакџури.

Милован нежно куца на враџа.

ЈЕЛИСАВЕТА: Чекајте да се измијем.

Довикује Јелисаветиа, и ѡљуска лице водом из цименије. Заџим сџа воду у лавор и скида црну блузицу коју радо код куће носи. Са ѡолице узима миришљави саџун, који мирише на џурђевак и саџуња своје набрекле дојке. Од хладне воде је хваџа ѡријајна језа. Са чуџавим ѡешкиром брише своје дојке жледајући се у ожледалу. “Расна женска” – мисли за себе и засмеје се. Тај њен смех ѡрелази у неџио налик на врисак да се молер није могао оџеџи узвику...

МИЛОВАН: Да ли сте у опасности? Спасићу вас. Могу ли сада да уђем?
(Пиџа је молер и блесаво ѡиљи у њене – жруди)

ЈЕЛИСАВЕТА: Могли бисте.

МИЛОВАН: Надам се да сад могу ући?
(Пиџа молер и улази у собичак жџурајући Јелисаветиу)
Лепо вам је овде. Ето, штa значи женска рука.

Помало ѡоласкана, Јелисаветиа сџавља лонче за кафу на решо. Показује молеру сџолицу на коју ће да седне. Он седе и уз ѡуџ радознано загледа собу, зидове, креветџ, ѡџоретџ, анђеле на зиду... Молер је ѡрви човек коју јој је ушао у сџан од како се доселила у Савамалу. Док сџа шећер у воду, обузме је неки ѡријајан осећај ѡојлине и неке чудне сџжурносџи.

МИЛОВАН: Надам се да нисте удати.

Пиша је молер, а као да је шичујао контира пишање из њених усћа.

ЈЕЛИСАВЕТА: Нисам, а ви?

МИЛОВАН: Нисам, мислим жењен.

Јелисавећа се насмеје и окрене да погледа молера. Није тако лош како је у почетку мислила о њему, мало је жолољав, али са добром кухињом за месећ дана од њега се да најравиши пристојан човек.

МИЛОВАН: Честитам, честитам...

Молер се збунио и шајка левом ногом по поду. Јелисавећа сића кафу у нове шољице.

МИЛОВАН: Чудно је то да ни име једно другом не знамо.

ЈЕЛИСАВЕТА: Вала јесте чудно.

МИЛОВАН: Да ли уз ваше допуштење смем да пушим.

Молер узима цигарету и нуди Јелисавећу. Она одмахује главом.

ЈЕЛИСАВЕТА: Рекосте да је чудно што ни име једно другом не знамо.

МИЛОВАН: Да, чудно је што ни име једно другом не знамо. Кафа вам је одлична.

Јелисавећа почиње да му прича да ради у одељењу за паковање сувих шљива.

Он је слуша, али му очи ужабриле и гледа је похотљиво. Као да женску у живоћу није видео. Јелисавећи је све јасно али не зна како да га избаци из куће. "Шта ли ће само комшилук да помисли о мени" простируји јој кроз главу. У ствари, не би га ни пустила у стан да јој није рођендан. Бар неко да уђе од мушких али молер је превршио сваку меру и постојао најасиан.

Молер усћаје да угаси цигарету и користи прилику да загри Јелисавећу. Она га одгурне али он јој сав зацвенео прилази и усипремљује се на груди. Његова жолољавост јој улије снагу и она га обухвати око струка и избаци најоље.

ЈЕЛИСАВЕТА: Примила сам те као пријатеља, а ти одмах хоћеш у кревет, ђубре мушко.

(Виче Јелисавећа и сузе јој квасе препавице)

Молер се покуњено вуче у своју бараку праћен црном мачком. Ни реч да каже. Улашио се, осећа да је крив, шта ли је?

Јелисавейџи је сад криво. Рођендан јој је, а од јуџира се зрубијански џонела. Појодне ће да иде и џакује суве шљиве – Враџиће се са џосла сама. Усџајаће сама...

ЈЕЛИСАВЕТА: Ипак имам поштење...

(Закључи Јелисавейџа и заџвори враџа свог собичка)

Чудно ни име му није сазнала. Тужно зледа кроз џрозор, џа мисли на молера. Канџе за џубре су још увек на свом месџу, само су нешџо џуније него синоћ. Бубреџари их џомерају за корак два. Из Јелисавейџине душе џроби се џесма:

ЈЕЛИСАВЕТА: “Суве шљиве и ораси,
ми смо душо сиромаси...
суве шљиве и ораси,
ми смо душо сиромаси.

ДАРА: Куц, куц.

Чује се злас иза враџа.

ЈЕЛИСАВЕТА: Слободно за све осим за молера.

(Плачним зласом одговара Јелисавейџа)

Улази Даринка коју скраћено зову Дара, а надимак јој је “Оџајдара”.

ЈЕЛИСАВЕТА: Здраво Даро Опајдаро.

(Скоро се Јелисавейџа насмеши)

Дара Оџајдара не воли да је џако зову али шџа може када је свеџ џокварен из дна душе. Чак и од џријашеља доживљава свакодневно душевне болове. Она одговара Јелисавейџи.

ДАРА: Бог ти помогао, дете моје.

Дара у џочейку сваког разговора има свечан џон да би већ џосле извесног времена џочела да се џросџачки џонаша. Надимак џоџџуно одговара џеној сџољашњосџи. Просџа, избечена, џанког сџрука и дебелих ногу... Њено лице крије чишаво богаџсџво брадавица и младежа, а џу је и џонеки брчић. Није баи џако бркаџа као комишница која џросџире веш али је заџо инџересанџнија.

ДАРА: Дакле, сви осим молера, је ли другарице, који вам је па тај сад?

ЈЕЛИСАВЕТА: То вам је Даро једна протува која се мува око моје куће и хоће да ми оскрнави огњаште.

ДАРА: Данашња младеж је ударена мокром чарапом. Просто више не знаш ко је шта. Мушко се пудерише, женско не носи брусхалтере. Докле ће све ово дотерати питам сада ја вас. У моје време се није овако понашало. А што воле да псују, а ти њихови изрази... поменуло се не повратило се.

ЈЕЛИСАВЕТА: *(Климне главом, као да појврћује, а мисли на молера)* Хоћете ли једну кафицу да вам скувам на решоу? До јуче ми није радио па сам га однела једном електричару. Везао човек две-три жице и поправио га врло брзо.

ДАРА: Вероватно си га однела оном на ћошку. Врло згодан момак.

ЈЕЛИСАВЕТА: Допада ти се?

ДАРА: Јакако. Чак ми се и удвара.

Дара Ојајдара се уживела у описивање електричара да је заборавила на Јелисаветино повође кафе, те је ова принуђена да постави поново повође.

ЈЕЛИСАВЕТА: Даро, ја питах за кафу али не добих одређени одговор.

ДАРА: О, извините, може. У ствари већ сам три попила од јутрос али знам да ти куваш добру кафу, а пошто сам љубимац кафе молим те скувај и за мене.

Јелисавета у суштини не воли Дару Ојајдара. Много је, браће, радознала и свуда завирује. Диге поклопац и мирише лонац и шерпе. Хтела би све да види и сазна, да омирише ако може. Рођена је за шилбока.

ДАРА: Јуче си кувала пасуљ.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дакако, јуче сам кувала пасуљ.

ДАРА: Пребранац?

ЈЕЛИСАВЕТА: Не, већ чорбасти клот пасуљ.

ДАРА: Ја више волим густ пасуљ са ребарцима.

ЈЕЛИСАВЕТА: Кад смо већ код тога шта ко воли, ја највише волим молера.

Дара Ојајдара се унезверено окреће и леда у Јелисавету. До пог тренука је завиривала по орману са намирницама и успановила да Јелисавета има малу залиху кромпира и лука.

ДАРА: Ти волиш молера?

Јелисаветиа болно уздахне и сруши се на сџолицу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ви и не знате шта је љубав?

Јелисаветиа је са Даром на “ви” јер је млађа од ње, а уз њо Оџајдара је и џолицка личносџ. Разноси џозиве за конференције.

ДАРА: Е, пиле моје,
(Уздише сада Дара)
како може стара кока да не зна шта је љубав. Ти ниси ставила кафу на решо.

ЈЕЛИСАВЕТА: Нисам. Не могу да се помакнем. Заљубила сам се у молера.

ДАРА: Јеси ли питала колика му је плата?

ЈЕЛИСАВЕТА: Право да вам кажем то ми није пало на памет.

Дара Оџајдара се мува и џосџавља кафу сама на решо.

ДАРА: Зар си још у несвестици?

Јелисаветиа жмури и замишља молера. Зашиџо га је исџерала из своје куће? Никада себи неће моћи оџросџиџи џакву злуџосџ.

ЈЕЛИСАВЕТА: О боже, поподне морам на посао.

ДАРА: Где ти је шећер?

ЈЕЛИСАВЕТА: На полици.

ДАРА: Има их две.

ЈЕЛИСАВЕТА: На средњој...

Дара Оџајдара заузетиа око кувања кафе не обраћа џажњу на Јелисаветџу коју џрождире чежња за молером.

ЈЕЛИСАВЕТА: А ни име му нисам сазнала.

ДАРА: Није ваљда, зар ја да не знам шта је љубав.

ЈЕЛИСАВЕТА: Идите и зовите га. Умређу због њега.

ДАРА: Боље да си се заљубила у електричара, сигурно да има бољу плату. Друго, много чистији посао ради. Мање би га прала и пеглала. Срце моје, мисли и на своје руке. Кад добијеш подегру као ја, доћи ће ти памет у главу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Шта је то подегра?

ДАРА: Гихт.

ЈЕЛИСАВЕТА: Шта је то гихт?

ДАРА: Јелисавета, ти везе немаш са медицином, бога му пољубим. Гихт, то је запаљење зглобова. Може да буде као реума, а може да не буде.

Дара је љућинућа и почела је са безобразнијим изразима. Јелисавета се у себи ишћиа докле ће њо доћераћии.

ДАРА Дакле, мисли мало и на професију свога будућег мужа. Не залећи се. Најбоље ти је да се удаш за чиновника који не ради са индигом.

ЈЕЛИСАВЕТА: Зовите ми молера.

Јелисавета јечи и ваља се њо кревету.

ДАРА: Ију, мала је стварно болесна.

Закључује Дара Ојајдара и излази из собе да би позвала молера. Но, убрзо се враћа.

ДАРА: Како се зове тај молер?

ЈЕЛИСАВЕТА: Ни име му не знам.

ДАРА: Како?

ЈЕЛИСАВЕТА: Али ћу полудети за њим. Знам да је он молер и да је жгољав, али ми његова жгољавост прија. Иди наћи га како знаш. Станује ту негде у једној бараци.

Дара Ојајдара излази.

ЈЕЛИСАВЕТА: Волим те, молерчићу мој. Љубави моја ти си мој свет. Дођи донеси ми букет пољског цвећа по могућству да буде јагорчевина. Стисни ме и пољуби у чело. Признајем у потпуности да сам крива због мог данашњег лошег понашања према теби. Грубијански сам те истерала из куће, а сада бих хтела са тобом пред олтар.

Дара Ојајдара се сва задувана њојављује на враћима.

ДАРА: Нема га. Цимер каже да је отишао да мала једну апотекарницу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ох, истопићу се.

ДАРА: Сећам се и ја сам слично патила за једним човеком. Упознали смо се у возу баш на граници. Он био Турчин.

Пушили смо тако његове цигаре и гледали се. Ја онда шверцовала чај за Турску, а он магнетофоне из Немачке. Стисао нас страх док цариници нису прошли. После смо се смејали и растали. Од онда сам стално мислила на њега. Бар да сам му адресу узела. Ни име му нисам сазнала.

ЈЕЛИСАВЕТА: Сестро, иди и пронађи молера иначе ћу ти издахнути.

ДАРА: Где, како?

ЈЕЛИСАВЕТА: Било како. Извини му се у моје име за моје данашње понашање. Погледај код апотекарнице.

Дара Ојајдара ојсује нешићо себи у браду и слежне раменима. Увек је изиђавала наводацику, бар да је себе средила у живоју.

ЈЕЛИСАВЕТА: Она је од оних за које кажу: “туђа срећа”.

ДАРА: Идем, идем, довешћу ти молерчића, твог замазаног слинавка.

ЈЕЛИСАВЕТА: Иди, иди и доведи ми моју једину љубав.

(Шајуће и замислила како јој молер доноси букет цвећа прејезно са јагорчевинама. Боже, кад само помисли да мора на јосао, а рођендан јој је)

Неко улази без куцања. Јелисаветина у јојрбљеном сјарчићу прејознаје свој сјрица, надрилекара и јравара са Проклејија.

ЈЕЛИСАВЕТА: Чича, ти ли си?

ЧИЧА: Ја сам, кћери. Сва си испијена и бледа. Изгледаш као да те буба шваба испљунула. Чича ће теби да препоручи разне траве и травице за брзо оздрављење. Разне биљке за разне болести, од маслачка до мајчине душице, од жалфије до конопље...

ЈЕЛИСАВЕТА: Данас ми је рођендан, чича.

ЧИЧА: Баш штета, ништа ти нисам купио.

ЈЕЛИСАВЕТА: Нема везе, главно да смо наши.

Чича јојкође воли да завирује јо кујни и ојвару шерје и лонце. Леви брк му се насмеши.

ЧИЧА: Јуче си кувала пасуљ.

ЈЕЛИСАВЕТА: Да, јуче сам кувала пасуљ.

ЧИЧА: Пребранац?

- ЈЕЛИСАВЕТА: Не, већ чорбаст клот пасуљ.
- ЧИЧА: Ја више волим густ пасуљ са сланином.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Кад смо већ код тога шта више волим, ја највише волим молера.
- ЧИЧА: Ког молера? Шта ће ти он?
- ЈЕЛИСАВЕТА: Ви и не знате шта је љубав.
- ЧИЧА: Даће ти чича један рецепт за спремање трава па ће ти све проћи као руком однесено.
- Чича са Проклеџија љребира нешићо љо својој шареној љорбици, а Јелисавеџа замшиља како љере молерове џаће.*
- ЧИЧА: За тебе је, срце моје ланена кашица.
- ЈЕЛИСАВЕТА: За мене је молер.
(Плаче и начистио љада у креветџ)
- ЧИЧА: Ланена кашица се прави од ланеног семена или још боље од ланеног лишћа а најбоље од свежег посног ланеног брашна.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Кад ме притиснуо на чесму, гурнула сам га, а сада се кајем.
- ЧИЧА: Окрутнице! У ланено брашно, стално га мешајући, постепено се додаје врела вода док се не добије житка кашица. Топла цицвара се разлије на парче чистог белог фланела и превије на чир, апсцес (загној), урасли нокат, загнојену ногу, доњи трбух, полни орган...
- ЈЕЛИСАВЕТА: Ију, чича, какве безобразне ствари изностите предамном, вашом сестричином. У осталом, шта ће мени ланена цицвара?
- ЧИЧА: Добро, онда је помешај са слачицом.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Где ли је та Дара Опајдара?
- ЧИЧА: Тако помешану кашицу употребљавати против разних обољења органа за дисање у облику облога, али се мора бити врло опрезан, јер мада ланена слуз и ланено уље ублажују разне упале, слачица делује сасвим супротно. Она изазива топлину, црвенило и бол, а ако се остави да стоји дуже време може проузроковати мехурове и ране.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Па где ја да стављам ту цицвару?
- ЧИЧА: На мозак. Шта ме прекидаш. Да си паметна, не би се заљубила у молера него у травара.

ЈЕЛИСАВЕТА: Што не долази Дара Опајдара.

ЧИЧА: Ланена слуз је бљутавог укуса, због чега је неке особе не подносе. Додатком слатког корена укус добијене слузи није бљутав већ слadak или боље рећи сладуњав и отужан, тако да га многе особе не подносе, а неке чак и поврате после узимања ове слузи.

ЈЕЛИСАВЕТА: Изгледа да си ти чича гладан?

ЧИЧА: Јесам. Био сам на пијаци па ништа нисам јео читавог дана.

ЈЕЛИСАВЕТА: Иди сипај пасуља и не лупај више о травама. Оне ми не могу помоћи.

ЧИЧА: Ти, Јелисавета и не знаш како се бере лан.

ЈЕЛИСАВЕТА: Уопште ме не занима.

ЧИЧА: Почетком лета пре потпуног сазревања, лан се почупа, остави у руковетима, сноповима и у крстинама да дозри, па се затим семе омлати, а стабљика преуређује за добијање влакна.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дивно, баш ме радује. А сад пасуљ у шаке и једи.

Чича одлази и узима пасуљ. Седне у хошак и мљацка.

ЈЕЛИСАВЕТА: И ако ми још једанпут поменеш ланену цицвару, главачке ћу те избацити па макар ми и стриц био.

Док чича мљацка пасуљ у хошку, Јелисавета замишља молера. Најзад у собу ујирчава Дара Опајдара.

ДАРА: Кажи драгичка, нашла сам га.

ЈЕЛИСАВЕТА: Где је?

ЧИЧА: Јелисавета је на ивици онесвешћивања.

ДАРА: Само што није дошао.

ЈЕЛИСАВЕТА: Онесвестићу се.

ДАРА: Треба да измалтерише једно парче апотекарског шпајза па ће да дође.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јао, како да се понашам кад наиђе?

ДАРА: Природно.

ЈЕЛИСАВЕТА: Шта си му рекла, до бога милога, зашто сам га звала?

ДАРА: Објаснила сам му да си га тражила јер ти је хитно потребан! Него Јелисавета која је оно особа што мљацка у ћошку?

ЈЕЛИСАВЕТА: Чича са Проклетија, травар и надрилекар. Једе пасуљ.

ДАРА: Је л' то онај што су новине писале о њему?

ЈЕЛИСАВЕТА: Није али се познају.

ДАРА: Право да ти кажем, ја верујем у траве.

Јелисавета се предаје судбини и заклаја очи. Једва чека да дође молер.

ДАРА: Не допада ми се твој молер. Много штркљав.

ЈЕЛИСАВЕТА: Их, без везе. За недељу дана га сестра угоји за десет кила, па после нађи лепшег у Савамали.

ДАРА: Ево га. Чујем кораке. Ја идем са чичом да расправљам о лековитости трава, а ти са молером среди ствар.

Молер куца на вратица.

ЈЕЛИСАВЕТА: Могли бисте вас двоје и да изађете.

Чича и Дара се пријатељски гледају, излазе, а молер улази са букетом цвећа.

МИЛОВАН: Други пут, добар дан.

ЈЕЛИСАВЕТА: И вама.

Јелисавета лежи у кревету и шрејће.

МИЛОВАН: Изволите ово цвеће. Пољско цвеће са јагорчевинама.

Јелисавета се шрѓне и гледа у молера заљубљено.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јагорчевине?

МИЛОВАН: Зар их не волите?

ЈЕЛИСАВЕТА: О, не, напротив. Много их волим. Чак их обожавам. Наиме, јагорчевине су моје омиљено цвеће.

МИЛОВАН: Госпођице Јелисавета, ја сам срећан што сам вам донео пожељно цвеће.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ја сам такође срећна и уједно се извињавам вашој личности за моје данашње недолично понашање. Нисам смела да вас истерам али ми се омакло. Ја сам иначе веома васпитана особа и таква би желела да останем у вашој драгој успомени.

МИЛОВАН: А не, ја сам крив за све. Понашао сам се веома дрско и избацивање је следило као правична последица.

ЈЕЛИСАВЕТА: Не, не ја сам крива за све.

МИЛОВАН: Како год хоћете али ја сам ту. Узмите ово цвеће.

Јелисаветиа узима цвеће и мирише га. Преврће очима од неочекиване и благодлађољиве среће.

ЈЕЛИСАВЕТА: Много лепо мирише.

МИЛОВАН: Јесте, и ја сам то исто приметио.

ЈЕЛИСАВЕТА: Молим вас узмите овај букет пољског цвећа са јагорчевинама што сте ми га малочас донели и ставите га да не увене. А те увеле хризантеме из тегле баците кроз мој прозор у двориште.

Молер испуњава Јелисаветину жељу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Молим вас да се више не љутите на мене.

МИЛОВАН: Нисам ни био љут.

ЈЕЛИСАВЕТА: Да вам скувам кафу?

МИЛОВАН: Нека хвала. Морам одмах да идем. Апотекарица ме чека да наставим са радовима на њеном шпајзу. Нисам одавно срео тако нервозну жену. Тако ме данас измалтретирала да сам хтео начисто да напустим свој иначе омиљени молерски занат.

ЈЕЛИСАВЕТА: Пређите у електричаре.

Кликну Јелисаветиа али се одмах покаја што је што рекла.

МИЛОВАН: Мени је и овако добро.

ЈЕЛИСАВЕТА: Извините, шалила сам се. Мени се баш допада молерски занат.

МИЛОВАН: Молери су најпоштенија сорта на свету.

ЈЕЛИСАВЕТА: Варујем вам из дна душе.

МИЛОВАН: Него зашто сте ме звали? Другарица ми рече да је нешто хитно.

ЈЕЛИСАВЕТА: Била сам на ивици смрти.

Трећће Јелисаветџа и ѓрождуре молера очима.

МИЛОВАН: О, свевишњи, зар таква лепота да умре.

ЈЕЛИСАВЕТА: Позвала сам вас да ми кажете како се зовете. У оном болесничком стању нешто ме копало како вам је име.

МИЛОВАН: Па да, ми се и не познајемо званично. Виђали смо се свакога дана и као добре комшије једно другом климали главом или необавезно изговарали “добар дан”.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јесте, кад сте ме зграбили на чесми ми смо се поближе упознали и зближили.

МИЛОВАН: Шта мислите како се ја зовем?

ЈЕЛИСАВЕТА: Оппростите али не могу да погодим.

МИЛОВАН: А ви сте...

ЈЕЛИСАВЕТА: Погађајте мало.

МИЛОВАН: Реците сами јер немамо времена.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јелисавета. Ја сам Јелисавета.

МИЛОВАН: Красног ли имена! Баш се слаже са мирисом јагорчевине које сам вам донео.

ЈЕЛИСАВЕТА: Молим вас, реците ми ваше име.

МИЛОВАН: Најобичније што се замислити може. Но, погодите сами.

ЈЕЛИСАВЕТА: Малочас рекосте да немамо времена.

МИЛОВАН: Добро, зовем се Милован.

ЈЕЛИСАВЕТА: Красног ли имена. Допада ми се. Ко вам је био кум, изгледа да је то била отмена личност из ваших кругова.

МИЛОВАН: Ма какви. Кум ми је био шустерски калфа. Да сам био сам себи кум не бих се тако наденуо.

ЈЕЛИСАВЕТА: Него како, има ли лепшег имена од Милована.

МИЛОВАН: Нема лепшег имена од Јелисавете. Али ја бих волео да сам неки Небојша или Дејан, Драгован или Манојло.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ма оставите сада та ружна имена. Смем ли овако у индискрецији да вас питам колика вам је плата.

МИЛОВАН: Како кад.

ЈЕЛИСАВЕТА: Одлично. И више него што сам мислила.

МИЛОВАН: Па да идем ја...

Јелисаветиа љружа руке љрема Миловану, хоће да ља заустави да не иде. Куда ће када ља воли из дна своје чистије душе. Зна ли он да ља она љолико воли.

МИЛОВАН: Аувидерсен.

ЈЕЛИСАВЕТА: Одлазите, а не знате шта губите.

МИЛОВАН: Знам да губим посао. Апотекарица ће ме избацити и неће ми платити.

ЈЕЛИСАВЕТА: Што су сурове те апотекарице.

МИЛОВАН: Ја одиста морам ићи али ћу други пут доћи.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ако одете, умрећу.

Милован зграњено љледа у Јелисаветљу која из креветиа љружа руке ка њему.

ЈЕЛИСАВЕТА: Само ме ви можете спасити.

МИЛОВАН: Како? Реците ми и све ћу учинити.

ЈЕЛИСАВЕТА: Не иди Миловане, остани овде.

МИЛОВАН: Апотекарица је много опасна женска, Јелисавета.

ЈЕЛИСАВЕТА: У реду. Онда идите и не враћајте се више.

МИЛОВАН: Нема смисла да те оставим на цедилу. Гадно је кад је човек сам а болестан.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јесте, а ја сам сама и тешко болесна.

Сљоља се чује Дара Ољајдара која куца на вратиа и виче.

ДАРА: Смемо ли ући унутра? Назепшћемо.

ЧИЧА: Много хладно напољу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дабогда назебли и добили јевтику. Шта сте сад навалили у најсуднијем часу.

Дара Ољајдара и Чича са Проклетљија улазе у собичак.

МИЛОВАН: Е, па пошто има ко да те чува, ја идем.

ЈЕЛИСАВЕТА: Да богда вас бог укочио.

Проклиње Јелисавеџа сва бесна ко рис недужну Дару и невиноџ Чичу.

Милован се рукује са свима редом, а Јелисавеџу љуби у руку. Она ѓа очајнички ѓледа и скоро да зајлаче.

МИЛОВАН: Довиђења Јелисавеџа.

ЈЕЛИСАВЕџА: Довиђења Миловане.

Чичи и Дари није јасно зашџо су криви.

МИЛОВАН: Збогом свима.

Каже Милован и излази.

ЈЕЛИСАВЕџА: Миловане!

Крикне Јелисавеџа и ѓадне у ѓосџељу.

Дара Оѓајдара јој масира леву руку. А Чича са Проклеџија вади неко корење и ѓошурѓ јој ѓод нос. Да ли збоџ ѓоѓа или сасвим ѓриродно Јелисавеџа долази к свесџи и бело ѓледа у ѓаваницу.

ЈЕЛИСАВЕџА: Ви сте га отерали, уштве једне. Да бог да вас караконцуле јахале целу ноћ по кукурузу и купусу, па вас тек певци својим кукурикањем у зору ослободили.

Чича се крсџи и ѓљуцка. Дара виче “далеко било”. Сви су уѓлашени и неѓријѓјно им је збоџ настѓале сѓѓуације.

ЈЕЛИСАВЕџА: Јадна, нећу моћи ни на посао.

ДАРА: Јелисавеџа, да ти спреми нешто твоја Дара за ручак?

ЈЕЛИСАВЕџА: Нећу. Ви сте узрок моје пропасти на ѓубавном пољу. Да нисте ушли ја бих сутра била у венчаници. Овако...

Чича са Проклеџија ѓрилази Јелисавеџи и извињава се шџо је био кривац у заједници са Даром Оѓајдаром, али не мари, он има ѓолико ѓрава које могу ѓоѓравџи зрешку. Једне ѓраве је могу излечџи од ѓубавних ѓѓѓѓи, а друђе најѓерѓи молера Милована да се ѓриклони ѓњеним жељѓма. Чича јој ѓрича о ѓравама а Јелисавеџа сања о молеру.

Јелисавеџа не верује надрѓлекарсѓѓву било које врсѓе. Нарочѓѓо не верује Чичи са Проклеџија који је у зрѓб оѓѓерао своје ѓацијѓѓе. Јелисавеџа ѓочне да смишља ѓрик којим би молера још више везала за себе. Она усѓѓаје из кревеѓа и одлази до сѓѓалаже.

ЧИЧА: Ја сам гладан. Јео бих пасуља.

ЈЕЛИСАВЕџА: Једи, чича, сѓпај му Даро.

Јелисавейџа узима џеџлицу са џудером и џуфну џе џочне да џудерише лице.

ДАРА: Шта ће ти то белило?

ЈЕЛИСАВЕТА: Мани ме, жено и једи пасуљ са чичом. Ја имам свој план и спровешћу га.

Док Чича и Дара срчу џасуљ у џошку, Јелисавейџа џудерише и руке до лакаџа. Треба да изџледа бледа као од болесџи. Онда џочиње да џевуши џишо, а заџим све јаче џесму “суве шљиве и ораси, ми смо дико сиромаси”. Ваљда џод уџицајем џесме Чича џочне да џлаче као деџе. Јелисавейџа џева и зло не мисли. Суве шљиве и ораси ми смо дико сиромаси.

Јелисавейџа се сва најудерисала и џоново леџла у кревеџи. Изџледа бела као смрџи.

ДАРА: Ништа не разумем зашто се мазала пудером.

ЧИЧА: Певај кћери, певај ону песму.

ЈЕЛИСАВЕТА: Пусти ме чича, једи пасуљ, а сутра дођи на подварак.

Јелисавейџа зове Дару да јој у џоверењу каже шџа да учини. Треба да зове молера од аџоџекарице и да му каже да је Јелисавейџа џред смрџи. Нека осџави шџајз, може џа довршиџи и суџра а аџоџекарица нек има мало милосџи џрема љубавним сџварима.

ЈЕЛИСАВЕТА: Баш је љубазна ова Дара Опајдара те је отишла да зове молера Милована. Што је досадан овај Чича, још увек плаче у џошку.

Јелисавейџа се џледа у оџледалцеџу како ће да делује као мрџивац. Изџледа да је задовољна џа се смејуљи.

ЈЕЛИСАВЕТА: Верујем да ће Милован доћи и схватити све моје душевне болове због љубави према њему. Уосталом, он је сам крив, што ме је код чесме онако зграбио. После сам морала да мислим на њега и да патим.

Молер доџрчава сав задихан. Кад види Јелисавейџу најудрену као смрџи крикне и џадне на џосџељу џоред ње.

МИЛОВАН: Нећеш ми ваљда умрети, јагорчевино моја?

Дара и Чича сџоје крај враџа да би изаџли ако буде џоџребно.

ЈЕЛИСАВЕТА: Миловане, зашто ме мучиш?

МИЛОВАН: Ја тебе мучим? Како?

ЈЕЛИСАВЕТА: Не волиш ме. Зато сам и у постељу пала.

МИЛОВАН: Није истина. Волим те од оног трена кад сам те видео на чесми са кантом у руци.

ЈЕЛИСАВЕТА: Гле, волиш ме, а напушташ.

МИЛОВАН: Морао сам да завршим апотекарничин шпајз.

ДАРА: Шта ли апотекарица држи у шпајзу?

ЧИЧА: Сигурно неке траве.

ЈЕЛИСАВЕТА: Доста ви тамо. Миловане, кажи ми нешто лепо.

МИЛОВАН: Шта да ти кажем?

ЈЕЛИСАВЕТА: Видиш ли како сам бледа.

МИЛОВАН: Критично бледа.

ЈЕЛИСАВЕТА: Е, па то је због тебе. Нико те није волео као ја.

МИЛОВАН: Јагорчевино, волим те.

ЈЕЛИСАВЕТА: О, хвала ти. Сада је крај мојим љубавним мукама. Венчаћемо се, основати дом, имати децу...

МИЛОВАН: Какво венчање?

Чуди се Милован.

ЈЕЛИСАВЕТА: Да, рекао си да ћемо се венчати.

МИЛОВАН: Ко то рекао?

Молер се ошире и каже да није обећао Јелисавејин брак. Међутим, нишпиа му не помаже јер Јелисавејиа има два сведока да јој је обећао венчање. Она је сикојна, док Чича са Проклејија пева: "Суве шљиве и ораси".

Милован је скроз збуњен али такава му је судбина, мораће да се ожени Јелисавејом. Тако сви заједно певају и пију вино шпио је Чича са Проклејија донео. Таква је Милованова судбина, пи сви заједно певају: "Суве шљиве и ораси".

КРАЈ I ЧИНА

II ЧИН

ЈЕЛИСАВЕТА: *(Лежи у кревету)*

Куку што ме боли глава. Просто пуца на два дела као дулек кад се откотрља низ Јулино брдо па се заустави у Маринковој бари.

(Ускајаје и изилази лавору. Узме пешкир и влажи. Поново леже у кревету. Савља пешкир на главу)

ГЛАС: *(Своља)*

Продајем лозови! Срећа загарантована.

ЈЕЛИСАВЕТА: Бежи са лозови. Дакле, дечки, што ме боли глава. Распутила се и умрећу. Осећам да смрт куца на врата ове моје страћаре. Али нисам за боље. Рођена сам да станујем у избама и да ми је муж молер.

ГЛАС: *(Своља)*

Ко не купи лоз од мене нек га јуре жене. Ко не купи лозови од чика Драшка, он је вашка...

ЈЕЛИСАВЕТА: Окани се море драња. Видиш да ме боли глава. Свака бука ми смета, а ти се дереш ли дереш па све у четрнаест. Човек не може да дремне.

ГЛАС: *(Своља)*

Ко не купи срећку пољубио мечку.

ЈЕЛИСАВЕТА: Сад ћу да ти покажем, дртино једна, шта значи набодена мечка.

(Ускајаје и изилази на врата. Виче)

Марш, марш... Чело ми пуца, само што се не онесвестим, а ти се раскокодакао...

ГЛАС: *(Своља)*

Кумо, не дери се на мене.

ЈЕЛИСАВЕТА: *(Тише)*

Иди на друга врата.

(Поново улази. Мења облозу. Леже поново у кревету)

Где је тај Милован?

Зачује се куцање на врата.

МИЛОВАН: *(Своља)*

Јел слободно, голубице моја?

ЈЕЛИСАВЕТА: Јесте.

МИЛОВАН: Донео сам ти поклон, Јелисавето моја.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ох, што је велики.
(Узме кутију од Милована)
Смем ли да га развијем?

МИЛОВАН: Само навали.

ЈЕЛИСАВЕТА: Да те пољубим.

МИЛОВАН: Немој.

ЈЕЛИСАВЕТА: Зашто?

МИЛОВАН: Па знаш.

ЈЕЛИСАВЕТА: Не знам, сестре ми.

МИЛОВАН: Узбудићу се па после...

ЈЕЛИСАВЕТА: Ако, ако...

МИЛОВАН: А то би хтела, ђаволице једна. И дан хоћеш да искористиш за безобразне ствари.

ЈЕЛИСАВЕТА: Шалим се. Није ми ни до чега. Одвиј ти овај поклон. Је ли, Миловане, мужу мој... Да није ово велика кутија, па у њој мања кутија, па у мањој још мања. Кад развијеш папир, онда најмања?

МИЛОВАН: Није. Размотај сама.

ЈЕЛИСАВЕТА: Де кажи ми шта је унутра.

МИЛОВАН: Погоди.

ЈЕЛИСАВЕТА: Пољуби ме па ћу да погодим. Глава ме боли. Прска. Као кад тиква падне на калдрму па се расцепи.

МИЛОВАН: Отвори, жено.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ја сам болесна.

МИЛОВАН: Не би се рекло. Румена си у лицу. Рујна зора.

ЈЕЛИСАВЕТА: Баш ти хвала на комплету.

МИЛОВАН: Шта то значи?

ЈЕЛИСАВЕТА: То ти је кад неко нешто повољно каже о некоме.

МИЛОВАН: А ја сам мислио да је то кафа са ратлуком.

ЈЕЛИСАВЕТА: Кад смо већ код кафе, скувај ми једну. Миловане умреће ти женица. Шта ћеш после сам самцат на овом ружном свету. Удовац...

МИЛОВАН: Далеко било.

ЈЕЛИСАВЕТА: Скувај ми кафу.

МИЛОВАН: Нећу док не отвориш поклон.

Јелисаветиа развија харџију са куџије. Оџвара. Извлачи велику луџику куйљену у Италији.

ЈЕЛИСАВЕТА: Куку, што је лепа.

МИЛОВАН: Знао сам да ће ти се допасти.

ЈЕЛИСАВЕТА: Колике трепавице има. Трепавице морске пијавице.

МИЛОВАН: Луче моје, сад ће теби Милован кафу скувати.

Милован се мува око решоа, а Јелисаветиа загледа луџику.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јел' из Италије?

МИЛОВАН: Лично. Са Понте роса. Марка Италијана.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дивна је.

МИЛОВАН: Лепа је као ти.

ЈЕЛИСАВЕТА: Хвала, Миловане.

МИЛОВАН: Купио сам је од Богољуба. Жена му Миланка била у Италији и донела три лутке.

ЈЕЛИСАВЕТА: Има мало дречаву хаљину.

МИЛОВАН: Богољуб каже да му је Миланка рекла како је чула да у Италији трговци причају како је таква боја најмодернија у задње време.

ЈЕЛИСАВЕТА: Може да буде.

МИЛОВАН: Кафица само што није готова.

ЈЕЛИСАВЕТА: Колико си је платио?

МИЛОВАН: Није важно. Купио сам је јер су данас младенци.

ЈЕЛИСАВЕТА: Младенци?

МИЛОВАН: Да, младенци.

- ЈЕЛИСАВЕТА: Изгубила сам календар па не знам ни кад је који дан, а да не причамо о празницима. Сутра да ми купиш у цркви календар.
- МИЛОВАН: Хоћу, хоћу... Данас су младенци. Богољуб ми понудио лутку, а Миланка нахвалила. Најдраже ми је зато што ти се допала.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Метнућемо је на кревет преко шаренице. Сви ће да нам завиде, на челу са Велинком и Зором.
- МИЛОВАН: Нису ми много наплатили. Додуше нисам платио у новцу. Омалаћу Миланки две собе и нужник.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Дај ту кафу.
- Милован сиђа кафу Јелисавејџи и себи. Седе ѿоред ње и срчу кафу.*
- МИЛОВАН: Волео бих да имамо овако лепу ћерку.
- ЈЕЛИСАВЕТА: И ја.
- МИЛОВАН: Богољуб каже да се зове Нила Пици.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Срам те било. Како смеш да говориш такве безобразлуке.
- МИЛОВАН: Али, Јелисавето, тако ми је Богољуб рекао.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Безобразан си. У ствари тај Богољуб је...
- МИЛОВАН: Оставимо Богољуба на миру. Кажем ти да бих волео да имамо децу.
- ГЛАС: *(Сиоља)*
Кишобрани поправљамо. Лонци, шерпе крпимо.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Боже, сад овај са кишобранима.
- МИЛОВАН: Шта?
- ЈЕЛИСАВЕТА: Малочас се драо један са лозовима, а сада овај са кишобранима. Отерај га.
- МИЛОВАН: Човек ради свој посао.
- ЈЕЛИСАВЕТА: А што мене боли глава?!!
- МИЛОВАН: Твој проблем. Он мора да заради. Има жену, децу.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Отерај га или ћу отићи из ове луде куће. Рекла сам ти да нећу да понављам. Боли ме глава. Распада се. Пила сам аспирина, а ништа не помаже. Свака бука ми смета. Стављам облоге од мокрог пешкира на главурду али ништа.

МИЛОВАН: Немам право да отерам човека.

ГЛАС: (Сјоља)
Кишобрани поправљам.

Јелисаветиа скаче са креветиа као помахнишала и ошваре врайиа.

ЈЕЛИСАВЕТА: Набићу ти кишобране и сунцобране у уста ако још једном викнеш.

ГЛАС: (Сјоља)
Оштримо ножеве.

ЈЕЛИСАВЕТА: Види га, Миловане, какав си то муж? Чика ме. Слушај ти мелезану, набићу ти шерпу у ... уста ако будеш пуштао те твоје гласине.

ГЛАС: (Сјоља)
Добро, добро, не љути се, газдарице.

ЈЕЛИСАВЕТА: И да те нисам видела више својим очима.

ГЛАС: Да бог да ме видела туђим.

ЈЕЛИСАВЕТА: Марш ђубре.
(Улази. Наслања се на врайиа)
Умирем. А ти, Миловане, баш те боли нешто за мене.

МИЛОВАН: Хајдемо код лекара.

ЈЕЛИСАВЕТА: Шта знају лекари? Преписаће ми аспирин.

МИЛОВАН: Онда лези и одмарај се. Проћи ће од себе.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дошао је крај.

Јелисаветиа се умива на лавабоу, Милован намештиа лућку.

МИЛОВАН: Пази, има и гаћице.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ко?

МИЛОВАН: Лутка.

ЈЕЛИСАВЕТА: Је ли како да је зовемо?

МИЛОВАН: Не знам.

ЈЕЛИСАВЕТА: Хајде онако безобразно. Како беше?

МИЛОВАН: Које?... А... Нила Пици.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ха, ха, ха... Матор па још враголаст. Зато те и волим што си луд.

МИЛОВАН: Баш ми уопште није криво што сам Нилу Пици купио од Богољуба и Миланке. Поштени, брате, људи. Нисам ни очекивао да ћемо добити лутку са гаћицама.

ЈЕЛИСАВЕТА: Сви ће нам завидети на челу са Велинком и Зором.

МИЛОВАН: Ти их, Јелисавето, позови на кафу и намести ову госпођу лутку на сред кревета. Уздигни је мало ако треба да се боље види.

ЈЕЛИСАВЕТА: Море не брине, напеналићу ја Нилу Пици на сред среде па ће да се види из десетог дворишта. Ујутру ћу као да је сунчам на прозору. Колико да поцрни. А кад дођу оне ја ћу јој пресвладити гаћице.

МИЛОВАН: Одлично.

Јелисавети се враћа на кревет и узима лутку у наручје.

ЈЕЛИСАВЕТА: И тако, кажеш данас су младенци.

МИЛОВАН: Јесу, жено, младенци. Ти заборавила.

ЈЕЛИСАВЕТА: Како и не би кад немам црквени календар. Хиљаду пута сам те молила да одеш код Аркадија у Петкину цркву и купиш га. Ко зна колико сам грехова можда починила у незнању.

МИЛОВАН: Одмах, идем.

ЈЕЛИСАВЕТА: Је л' имаш паре?

МИЛОВАН: Откуд ми.

Јелисавети вади из чарапе паре и даје му.

ЈЕЛИСАВЕТА: Узгред купи у бакалници цимета, вешплава, шећера, брашна и фарбу за јаја. Сутра ће ми Даринка донети из Обреновца сто комада јаја. Обојићу их да буду најлепша у целом комшилуку. Појешће се Велинка и Зора.

МИЛОВАН: Јелисавето, све би било у реду сем једнога...

Мирован нагло излази.

ЈЕЛИСАВЕТА: Миловане! Шта то промумла?

Мирован ошваре враћа и промумла.

МИЛОВАН: Купићу ти све што тражиш.

ЈЕЛИСАВЕТА: Де, зови Велинку и Зору на кафу.

МИЛОВАН: Хоћу, голубице моја.

ЈЕЛИСАВЕТА: Прво да наместим лепо шареницу и госпођу Нилу Пици да ставим на средину.
(Сџавља луйку)
Што се распиштољила. Зна женска светске манире. Није цабе из Италије.

Јелисаветџа намешџа кућу. Чистџи. Премешџа хоклице. Сџавља цезву на решо.

ГЛАС: (Сџоља)
Продајем куваре и сановнике. Вечите календаре, хоро-
скопе и гатаре у длан и кафу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ал' су досадни ово продавци.
(Гласније)
Не треба.

Јелисаветџа свлачи блузу и исџод креветџа узима дружџу. Нема брусхалџер.

ГЛАС: (Сџоља)
Можда ће газда да купи.

ЈЕЛИСАВЕТА: Газда није ту.

ГЛАС: (Сџоља)
Значи сама си.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јесам па шта?

*Човек нажло улази у собу. Носи ранац са књижама. Обучен је као џро-
винцијалац.*

ЧОВЕК: Ђао, мала.

ЈЕЛИСАВЕТА: Како смете да улазите, кад вас нисам пустила.

ПРОДАВАЦ: Зар се не стидите пред мушкарцем са голим грудима да стојите?

ЈЕЛИСАВЕТА: Којим мушкарцем? Хе, хе, је... Где ви видите мушкарца?

ПРОДАВАЦ: Обуци, жено, ту блузу иначе ће се зло догодити.

ЈЕЛИСАВЕТА: А шта ако нећу. Ја сам у мојој кући.

ПРОДАВАЦ: Силоваћу те.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дај боже ако може.

ПРОДАВАЦ: Ти се шалиш?

Јелисаветиа облачи блузу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Наравно да се шалим. Имам мужа и сасвим ми је довољно мушкараца у кревету.

ПРОДАВАЦ: А не знаш мене. Мајстор сам за секс.

ЈЕЛИСАВЕТА: Баш ме брига и напустите моју кућу.

ПРОДАВАЦ: Што имаш груди!

ЈЕЛИСАВЕТА: Лепе су, а? Човече, што си запенио.

ПРОДАВАЦ: Повалићу те у кревет.

ЈЕЛИСАВЕТА: Викаћу.

ПРОДАВАЦ: Зовем се Милија и све жене ме траже. Која једном са мном спава, зове ме бар недељно на визиту.

ЈЕЛИСАВЕТА: Кажем ти, човече, имам насртљивог мужа. Још ми ти требаш?

ПРОДАВАЦ: Лажеш. Муж ти је млакоња. Не зна он. Видим ја по теби. Ти си незадовољна жена. Из очију ти вири...

ЈЕЛИСАВЕТА: Ви сте превршили сваку меру. Напоље. Шта мени вири из очију? Ђубре једно...

ПРОДАВАЦ: Силоваћу те...

ЈЕЛИСАВЕТА: Наићиће Велинка и Зора.

ПРОДАВАЦ: Баш ме брига.

Продавац навали на Јелисаветиу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ала си навалио к'о мутав. Пусти ме.

Човек је згура ка кревету љубећи је. Ошкочићава јој блузу и хоће да је скине. Јелисаветиа се зрчевишио брани. Он је поваљује на кревет. Мумла.

ПРОДАВАЦ: Лутко моја.

ЈЕЛИСАВЕТА: Пази на праву лутку. Из Италије је. Немој случајно да је сломијеш. А да знаш да су Велинка и Зора пред вратима.

ПРОДАВАЦ: Шта ме брига за лутку из Италије. Како се зове?

ЈЕЛИСАВЕТА: Нила Пици. И не уједај кад љубиш.

ПРОДАВАЦ: Нећу не брини.

Зачује се куцање о вратиа. Женски гласови.

ЖЕНСКИ

ГЛАС: Јелисавето!

Јелисаветиа одзурје продавца. Намештиа блузу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ево ме.

ПРОДАВАЦ: Штета. Те жентураче увек ми покваре.

ЈЕЛИСАВЕТА: Лоше си среће.

Јелисаветиа оивара враииа. Улазе две ошпироконце, Велинка и Зора.

ВЕЛИНКА: Дobar дан, Јелисавето.

ЗОРА: Дobar дан, Јелисавето.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дobar дан Велинко и Зоро. Само уђите. Господин продаје књиге. Баш је стигао и ја бирам.

ПРОДАВАЦ: Ја сам Милија. Продајем куваре, сановнике и све књиге што могу да заинтересују савремену жену.

ВЕЛИНКА: Ја верујем у снове.

ЈЕЛИСАВЕТА: Сместите се молим вас.

ЗОРА: Хвала, Јелисавето.

ЈЕЛИСАВЕТА: Кафица ће бити скоро готова.

Јелисаветиа се мува око решоа. Продавац гледа Велинку и Зору.

ПРОДАВАЦ: Да ли су госпође заинтересоване?

ВЕЛИНКА: Ја сам госпођица.

ПРОДАВАЦ: Пардон, извините.

ЗОРА: Ја сам распуштеница.

ЈЕЛИСАВЕТА: Господине, рекосте да журите.

ПРОДАВАЦ: О, да. Одмах идем.

ВЕЛИНКА: Па, дођите сутра код мене са књигама.

ЗОРА: И ја бих нешто купила.

ПРОДАВАЦ: У реду. Госпођа Јелисавета, изгледа неће ниједну књигу да купи.

ЈЕЛИСАВЕТА: Тренутачно нисам заинтересована.

ПРОДАВАЦ: Дођавола, извините.

ВЕЛИНКА: Дођавола, трећа кућа од ове.

ЗОРА: Одмах до треће куће. Жуте фарбе. Кажу да је жуто боја љубоморних.

Продавац излази. Јелисавеџа сипа кафу у шољице.

ВЕЛИНКА: Згодан је.

ЗОРА: Богами.

ЈЕЛИСАВЕТА: Ништа нарочито.

ЗОРА: Богами.

ВЕЛИНКА: Ја ћу сутра да бирам књиге. Морам вам признати да ми се господин продавац књига необично допада. Одувек сам волела интелектуалце.

ЗОРА: И ја.

ВЕЛИНКА: Али ти си већ била удата. Пусту мене да се удам.

Јелисавеџа се мува око луџке да би ове две ђримеџиле. Оне међуџим ђричају о браку.

ЗОРА: Обе смо удаваче. Нисам ти крива што си уседелица.

ВЕЛИНКА: Значи и ти баш баци око на господина са књигама?

ЗОРА: Да, званично.

ВЕЛИНКА: Увек си ми кварила.

ЗОРА: Гле, лутка.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јесте, из Италије. Нила Пици.

ВЕЛИНКА: Што је лепа. Трепавице морске пијавице.

ЈЕЛИСАВЕТА: Има и гаџице. Кад се упишки мењамо их.

ЗОРА: Божанствена је. Је л' то уместо деце?

ЈЕЛИСАВЕТА: Шта?

ВЕЛИНКА: Ништа, Зора се шалила.

ЈЕЛИСАВЕТА: Шта је рекла?

ВЕЛИНКА: Допада јој се. Има красну хаљиницу и све у свему је дивна као написана.

ЈЕЛИСАВЕТА: Зоро, шта си рекла?

ЗОРА: Рекла сам да ли ти је лутка уместо деце.

Јелисавеџа са луџком седне немоћно на креветџ.

- ВЕЛИНКА: Јелисавето, Зора се то само шали. Није мислила...
- ЈЕЛИСАВЕТА: Знам шта је мислила. Не адвокатиши кад те нико не тражи за браниоца! Тачно знам шта је мислила.
- ЗОРА: Па, прича се да не можете да имате децу.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Шта се кога тиче шта можемо, а шта не можемо. Можда ми нећемо. Можда немамо жеље. Је ли тако?
- ВЕЛИНКА: Тако је.
- ЗОРА: Откуд ја знам. Само да комшилук прича, прича...
- ЈЕЛИСАВЕТА: Немају чиме да испирају уста.
- ЗОРА: Још их само занима с које стране ветар дува. У ствари ко је кривац што деце немате. Једни мисле да си ти, а други да је Милован. Већина тврди да си ти јалова.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Зар то причају?
- ЗОРА: Јесте, и то стално.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Боже...
- ВЕЛИНКА: Зора неће да лаже. Све је сушта истина. Кад зине, никад лаж не изговори. Таква је од кад је познајем. Не бих се ни дружила са њом да је другачија. Дакле, и ја сам чула оштроконце из нашег комшилука како те оговарају.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Сад ми је јасно. Много чега ми је јасније.
- ЗОРА: Немој ми узети за зло што сам ти све рекла. Боље је да знаш. Је ли тако, Велинка?
- ВЕЛИНКА: Сасвим. Тако је, Зоро.
- ЈЕЛИСАВЕТА: (*Усћаје*)
Сад ми је јасно зашто су ме жене из комшилука гледале у стомак. Мислила сам да је то због тога што се можда гојим. И сама сам себе посматрала у огледалу. Ни на памет ми није пало да оне проверавају јесам ли трудна.
- ЗОРА: Него кад смо код тога, ко је крив што...
- Јелисаветиа простирили Зору погледом. Велинка хоће да забациури.*
- ВЕЛИНКА: Могла би Зора да ти погледа у шољу.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Ништа ме не интересује.
- ЗОРА: Не занима те ни да ли ћете добити децу?

ЈЕЛИСАВЕТА: Не. Али можеш да ми вирнеш у шољу. Интересује ме да ли ћете се удати Велинка и ти. Да ли ће се неко преварити и узети вас за жене? Сумњам...

ВЕЛИНКА: Ију, што је безобразна.

ЗОРА: Све нероткиње су такве.

ЈЕЛИСАВЕТА: Марш напоље, караконцуле две!

ВЕЛИНКА: Фуј, јалова Јелисавета.

ЈЕЛИСАВЕТА: Напоље, иначе ће метла да ради.

ЗОРА: Смири се, жено!

Јелисаветиња вади мејлу иза шаторејиња и изјурје Велинку и Зору.

ВЕЛИНКА: Простакуша, истерује госте.

ЈЕЛИСАВЕТА: Напоље, испичутуре уседеличке и распуштеничке. Дошле да проверавају...

Јелисаветиња зајивара врајиња за њима. Наслања се на врајиња.

ЗОРА: *(Сјоља)*
Јалова, јалова...

ЈЕЛИСАВЕТА: *(Тихо)*
Џукеле једне...
(Сјоји са мејлом наслоњена на врајиња)
Дошле да ме ждери. Уосталом, шта је кога брига зашто Милован и ја немамо децу? Није их донела рода и готово.
(Плаче)
Зар да се убијем због тога?
(Пауза)
И уопште како могу да знам зашто нисам остала у другом стању. Комшилук се интересује што нисам затруднела. Све би да оњуше.

Сјоља се чује куцање, а зајим ѓлас.

ПРОДАВАЦ: *(Сјоља)*
Госпођа Јелисавето!

ЈЕЛИСАВЕТА: Ко је?

ПРОДАВАЦ: Милија.

ЈЕЛИСАВЕТА: Који Милија?

ПРОДАВАЦ: Продавац књига разних.

ЈЕЛИСАВЕТА: *(Брише сузе)*
А ти си, шта хоћеш?

ПРОДАВАЦ: *(Сјоља)*
Да ми није можда остала која књига као сановник на пример?

Јелисаветиа склања мејилу. Прилази луџки и ѿојравља јој косу.

ЈЕЛИСАВЕТА: Није. Ко зна где си је оставио.

ПРОДАВАЦ: *(Сјоља)*
Хвала вам, госпођо.

ЈЕЛИСАВЕТА: Звала бих вас унутра али ће ми муж доћи па шта ако вас затекне у кући као непознату особу.

ПРОДАВАЦ: *(Сјоља)*
Довиђења.

МИЛОВАН: Јелисавето, голубице моја! Ево ти мужа из куповине са робом коју си тражила.

ЈЕЛИСАВЕТА: Купио си све?

МИЛОВАН: Чини ми се да јесам.

ЈЕЛИСАВЕТА: Да видим.

МИЛОВАН: *(Сјушиџа кесе на сјо)*
Купио сам у бакалници код Тоше на ћоше цимета, шећера, брашна, кекса и фарбу за јаја.

ЈЕЛИСАВЕТА: Дивно, хвала ти. Дај календар.

МИЛОВАН: Дођи узми. Шта си села као ронђа?

ЈЕЛИСАВЕТА: Боли ме још глава. Чуј, решила сам да Нилу Пици зовемо Лепосавом или скраћено Лепом. Онако нашки...

МИЛОВАН: Јесу ли ти биле Велинка и Зора?
(Додаје јој календар)
Позвао сам их.

ЈЕЛИСАВЕТА: Пусти их нек' иду дођавола.

МИЛОВАН: Питам само онако. Дакле, све ти је ту.

ЈЕЛИСАВЕТА: Комшилук брине наше бриге.

МИЛОВАН: Сви су људи исти.

ЈЕЛИСАВЕТА: Колико језичара има на овом свету! Велинка и Зора су једне од њих.

- МИЛОВАН: Јелисавето данас ће можда моја кева да наврне из Љига! Младенци су па да нас обиђе.
- ЈЕЛИСАВЕТА: И онако није одавно била.
- МИЛОВАН: Је л' им се допада лутка?
- ЈЕЛИСАВЕТА: Једва су је приметиле.
- МИЛОВАН: Пакоснице.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Јао, Миловане шта су ми рекле. Само да знаш. Увредиле су ме до костију. Никад им нећу заборавити душевне муке које су ми на младенце задале. Рекле су ми... не могу да кажем...
- МИЛОВАН: Јелисавето, мужу треба све рећи. Без икаквих тајни, молим.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Па, кажу да нам је лутка уместо деце.
- Милован се уједе за усну и заћући. Седне на кревет и гледа у Нилу Пицу. Јелисаветина стоји и не зна шта ће са рукама. Гледа испод ока у Милована.*
- МИЛОВАН: Кажеш да је зовемо Лепосава.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Само предлажем.
- МИЛОВАН: Да знаш, Јелисавето, што је мени тешко.
(Застаје)
Не могу да ти опишем то што осећам. То је... како да почнем.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Баш ти хвала за календар. Баш да видим кад су задушнице да баби упалим свећу.
(Прелистава календар)
- МИЛОВАН: Велинка и Зора су зачакале гадно питање. Због тога се једим и појешћу се изнутра. Волим те, а моја фамилија хоће децу.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Волим те и ја хоћу децу.

МИЛОВАН: А немамо их. Где су? Осим ове лутке нема онога што желимо.

ЈЕЛИСАВЕТА: А шта ја могу?

МИЛОВАН: Да родиш. Нећу ваљда ја, мушкарац да родим.

ЈЕЛИСАВЕТА: Можда је још рано.

МИЛОВАН: Гле рано. Сви моји ортаци из радионице се поженили после мене, а ено већ шетају децу. Неко чак и близанце. Стално ме питају кад ћу ја. Ја ћутим као њутра, не смем ни да им приђем.

ЈЕЛИСАВЕТА: Јао, ћути.

МИЛОВАН: Ђутао сам и ћутим јер те волим. Али моја фамилија неће да ћути. Кева зато и долази. Хоће да те најури.

ЈЕЛИСАВЕТА: Зар сам ја крива?

МИЛОВАН: Сви кажу да јеси.

ЈЕЛИСАВЕТА: Можда још има времена?

МИЛОВАН: Моји су љути што сам се оженио јаловом девојком. Три дана су већали и дошли до закључка да треба мене поново женити. Са женом која ће ми донети дете!

ЈЕЛИСАВЕТА: Миловане, шта причаш?

МИЛОВАН: Оно што ми је стриц Милојко рекао. Нисам смео да ти кажем. Али сада боље да те припремим пре него што дође моја кева из Љига. Само што није стигла.

ЈЕЛИСАВЕТА: Миловане, кућо моја!

МИЛОВАН: Јелисавето, голубице моја!

Јелисаветина му прилази и милује ња њо коси. Он милује љућку.

ГЛАС: *(Своља)*
Ко не купи лоз од чика Драшка, он је вашка...

МИЛОВАН: Уплаши ме овај. Мислио сам да кева сева још од врата. Она и стриц Милојко су најопаснија странка у фамилији. Кева је тврдо говорила да неће умрети без унука. Друго, неће да јој се село смеје и пита где су јој унуци!

ЈЕЛИСАВЕТА: Моја ће мајка од срца да падне кад види да се враћам. Остаћемо грдне саме и ојађене. Она удовица, а ја ра-спуштеница. Село ће да испира уста са нама. Е, мој Миловане ти не знаш шта то значи.

- МИЛОВАН: Јелисавето моја!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Хоћеш ли ме се стварно сећати?
- МИЛОВАН: Обилазићу те сваке недеље.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Лажеш?!
- МИЛОВАН: Не лажем, кеве ми!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Нећеш моћи од те нове?
- МИЛОВАН: А ко ће па њу да пита?...
- ЈЕЛИСАВЕТА: Јао што си био леп кад сам те први пут угледала код рингишпила. Као витез. Мене нешто штрецуло у околини срца, а другарица ме придржала да не паднем. А ти диго главу па ко парип по вашару шећеш.
- МИЛОВАН: Угледао сам те у огледалцету док сам мерачио да га купим, али ми није одговарала позадина. Искористио сам мало да се огледам, кад...
- ЈЕЛИСАВЕТА: У огледалцету си угледао мене?!
- МИЛОВАН: Јес', тебе, Јелисавето! Као да си с неба пала. Те кике нећу моћи да заборавим у животу. Гледам ја, а продавац ми отима огледалце из руке. Виче да л' ћу да купим или нећу и тако нешто. Више га нисам чуо јер сам само тебе гледао.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Другарица ме мувала да пођемо кући али ја се укопала па ни да мрднем!
- МИЛОВАН: А била си се испрсила па ти се груди надимају...
- ЈЕЛИСАВЕТА: А срце није да куца него би испало да може!
(Мирован ћућу)
А сада свему долази крај!
- МИЛОВАН: Ја нисам крив, мајке ми.
- Оћварају се враћиа. Улази Мированова мајка, забраћена марамом. У руци јој бошћа. Мирован и Јелисаветиа је не ћримећују.*
- ЈЕЛИСАВЕТА: Ту нема кривице. Судбина је одредила све наше путеве. Они се укрштају, разилазе, преплићу, одвајају... Мој и твој пут се укрстио, пошао је заједно неко време и онда се одвојио. Свако на своју страну.
- МИЛОВАН: Срце ми се цепа.
- ЈЕЛИСАВЕТА: А шта ћу јадна ја да радим?

- МАЈКА: Ти ћеш, Јелисавето, дете моје, да се пакујеш!
Милован ћриће и њољуби мајку. Јелисаветиа седе крај луџке.
- МИЛОВАН: Јелисавето, дођи поздрави маму!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Она више није моја мајка!
- МИЛОВАН: Јелисавето!!!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Она ме тера из рођене куће, руши брак, а ја да јој љубим руке. Миловане, мужу мој, размисли да ли треба да то урадим. Она је мој злотвор.
- МАЈКА: Чујеш ли шта каже за твоју мајку!?!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Дакле, ваша досадашња снаја, да се пакује и да иде!
- МАЈКА: Немаш шта ни да пакујеш. Дошла си са куферчетом и отићи ћеш са куферчетом. Била си гоља!
- МИЛОВАН: Мајко, немој тако.
- МАЈКА: Пустите ме. Увредила ме је још када сам дошла. Јелисавето, ниси за мога сина... и квит. Лепо сам му говорила да те узме на пробу, али тврдоглави Милован... На оца се изметнуо. Глава тврда као буковина. Није хтео па сад морам да те истерујем. Нећу, ћерко, да останем без наследника.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Ух, много баш имате.
- МАЈКА: Колико је, толико је. Углавном, нећемо јалову... снају... у фамилији... и квит.
- МИЛОВАН: Ја идем у кафану на домине.
- МАЈКА: Нећеш богами. Седећеш овде док се спакује!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Зар одмах?
- МИЛОВАН: Остаће ваљда још који дан?
- МАЈКА: Е, нећа вала, ни сат. И ти да се не мешаш. Хајде, мала моја, пакуј се!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Полако. Нећу да дозволим да ме истерујете. Ово је моја кућа. Ви сте гост. Можете само да ме замолите да одем!
- МАЈКА: Ха... ха... ха... Ајмано једна, да нећеш уз војну музику да те отпратимо и у фијакер сместимо. Марш из куће!!!
- МИЛОВАН: Али... мајко!!!

- МАЈКА: Ђути док и тебе нисам истерала. Млакоњо.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Видиш, Миловане, морам одмах да идем. Отићи ћу овако, не требају ми ваше ствари. Ни моје. Мене ће моја мајка поново да обуче. Све вам остављам. Узећу само ташницу. *(Узима црвену ташницу од њасишке)*
- МАЈКА: Такву те волим!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Много ме брига за ваша осећања према мени. Упропастили сте један људски живот...
- МАЈКА: Ко?
- МИЛОВАН: Ти, мајко. Остаће распуштеница!!!
- МАЈКА: Она, Јелисавета! Удаће се она за два сата! Миловане, сине, та ће одмах иза ћошка да нађе швалера и да се укрца у неку Олимпију. Не брини ти за њу, већ гледај своја посла и нек' ти нова жена роди сина.
- ЈЕЛИСАВЕТА: А шта ако и нова жена не роди?
- МАЈКА: Језик прегризла, да бог да. А, што да не роди? Нису све јалове као ти!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Питам само шта ће онда бити?
- МАЈКА: Родиће.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Миловане, мужу мој бивши, потражићеш ти твоју Јелисавету једног дана. Кад теби твоји кроје судбину... Твоја мајка и не помишља да си можда и ти кривац што нисмо имали деце.
- МАЈКА: Јелисавето, ђубруљо!
- ЈЕЛИСАВЕТА: Јесте, то госпођа са села неће ни да помисли. Њен син је у реду. Јелисавета не ваља. Јалова Јелисавета, треба је истерати.
- МИЛОВАН: За то могу бити само жене криве, јел' тако мама?!
- МАЈКА: Не знам, боли ме срце. Увреди ми фамилију ова роспија.
- ЈЕЛИСАВЕТА: Нисам хтела да вређам. Само сам рекла да може да се деси тако нешто. Шта ћете онда од бруке!? Јесте ли размислили о томе.
- МАЈКА: Нећу да размишљам. Ако си завршила паковање, иди. Ево ти хиљадарка за аутобус до твог села.

Мајка јој да хиљадарку. Јелисавета узме.

МИЛОВАН: Ево ти педесет банке за неке бонбоне успут.

Милован њружи Јелисаветини њејисјеојина, али ѓа она немо ѓледа.

ЈЕЛИСАВЕТА: Купи бонбоне будућој жени, можда ће јој то помоћи да роди!!!

МИЛОВАН: Јелисавето, молим те...

ЈЕЛИСАВЕТА: Главно је да стигнем до куће!

МАЈКА: Ако се случајно успут не осврнеш!

ЈЕЛИСАВЕТА: Миловане, понела бих ову лутку што се онако безобразно зове, а што јој ја наденух име Лепосава. Нек имам неку успомену на наш брачни живот.

МАЈКА: Она то хоће да те ражали. Истерај је, сине.

МИЛОВАН: Узми, Јелисавето, узми Нилу Пици, лепу Италијанку из Италије!

МАЈКА: То нек ти буде ћерка пошто не можеш да родиш!

ЈЕЛИСАВЕТА: Немојте из ината да вам докажем да могу да родим. Позваћу вас да гледате порођај!

Милован јој њружи лутку.

МАЈКА: Скупо је то, Миловане!

МИЛОВАН: Да, али ја Јелисавету волим и она је то заслужила. Јелисавето, голубице моја, узми ову лутку као успомену на твог мужа Милована!

МАЈКА: Бившег мужа!

Милован се зајлаче. Мајка му њриђе и смесјини у креветин.

ЈЕЛИСАВЕТА: Још ми је муж. Ми нисмо званично разведени.

МАЈКА: Миловане, смири се. Ниси дете!

МИЛОВАН: Али ја Јелисавету волим. Како ћу без ње?

ЈЕЛИСАВЕТА: Хвала ти на лутки, али сам закључила да си млакоња. Могао си да се одупреш фамилији и да ме задржиш.

Јелисаветини са лутком и црвеном њашиницом сјеоји крај вратин.

МИЛОВАН: *(Смирује се)*

Како да те задржим кад те фамилија неће!

ЈЕЛИСАВЕТА: Довиђења, љубави моја!

МИЛОВАН: Дођи да се пољубимо, љубави!
МАЈКА: Не. Седи ту!
ЈЕЛИСАВЕТА: Биће нам теже после. Овако, ја ћу зажмури кад излазим. Ти зажмури такође!
МИЛОВАН: Зашто да жмуримо?
ЈЕЛИСАВЕТА: Биће нам лакше!
МАЈКА: Довиђења, Јелисавето, кћерко. Немој ти да се љутиш на мајку. Свака мајка воли свога сина. Све бих дала за њега. Милован мора да има наследника. Зато, срећан ти пут. Поздрави своју матеру.
ЈЕЛИСАВЕТА: Хвала.
МИЛОВАН: Јелисавето, голубице моја, ја сам већ зажмурио, а ти?
ЈЕЛИСАВЕТА: Нисам још. Ти жмурећи остајеш, а ја жмурећи одлазим.
МАЈКА: Поздрави ујку.
ЈЕЛИСАВЕТА: Ујка је умро.
МАЈКА: Кад?
ЈЕЛИСАВЕТА: Пре месец дана, бог да му душу прости.
МАЈКА: Сажаљевам случај, дете.
ЈЕЛИСАВЕТА: Шта сам оно хтела да узмем одавде!? Никако да се сетим?
МИЛОВАН: *(Одвоји се од мајке)*
Узми све што хоћеш, голубице моја!
ЈЕЛИСАВЕТА: *(Гледа га. Гледа. Сва одузетиа му каже)*
Миловане, душо моја!
МИЛОВАН: *(Гледа је. Гледа. И одговори)*
Јелисавето, голубице моја!!!
МАЈКА: Идем ја напоље да се ви лепо опростите. Боље као пријатељи него као непријатељи. Опростите се и... тако то... Главно да баба добије унучића и да их ђуска у крилу.

Мајка излази из собе.

МИЛОВАН: Испратићу те на станицу.
ЈЕЛИСАВЕТА: А зашто?!
МИЛОВАН: Зато што има разних бараба па ме страх да те не нападно.
ЈЕЛИСАВЕТА: Ти се плашиш онога са “Олимпијом” иза ћошка?

Мајка се ѿромоли кроз врајџа, вири.

Милован довикује.

МИЛОВАН: Још мало, мама!

ЈЕЛИСАВЕТА: Бар мало још да погледам свој дом. Наше гнездо. Лепо нам је било.

Јелисавейџа ѿоџледом милује сѳвари.

Милован ѿоздрави своју мајку ѿоздравом руке.

ЈЕЛИСАВЕТА: Узећу ти фарбу за јаја. Тамо на селу је нема.

Јелисавейџа сѳавља фарбу у ѿашну.

МИЛОВАН: А ово што сам данас купио? Цимет, шећер...

ЈЕЛИСАВЕТА: Хајде да кренемо иначе ћемо закаснити на аутобус!!!

Милован оѳвара врајџа. Јелисавейџа се још једном окрене.

Јелисавейџа засѳане на средини собе.

ЈЕЛИСАВЕТА: Збогом срећни доме мој.

Милован и Јелисавейџа одлазе.

Улази мајка. Узима бошчу. Сѳавља на сѳо. Оѳвара бошчу и из ње вади звечку, ѿелене, кайицу, оѳејџ звечку, циѳелице, друѳе циѳелице. Сва озарена ѿочне да ѿева: "Суве шљиве и ораси..." и сѳане уз ѿесму да иѳра док се ѿолако завеса сѳане сѳуиѳиѳаи...

КРАЈ